

Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 16ης Ιουνίου 2021 *

«Αίτηση αναιρέσεως – Άρθρο 181 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου – Συνέπειες της αποχώρησης του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση για τα μέλη του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Απόφαση των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών να διορίσουν τρεις δικαστές και έναν γενικό εισαγγελέα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Λήξη της θητείας γενικού εισαγγελέα – Προσφυγή ακυρώσεως»

Στην υπόθεση C-685/20 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 16 Δεκεμβρίου 2020,

Eleanor Sharpston, κάτοικος Schoenfels (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τους N. Forwood, BL, J. Robb, barrister, καθώς και τους J. Flynn και H. Mercer, QC,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

οι Αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών,

καθών πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan και N. Jääskinen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: A. Calot Escobar

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη σύμφωνα με το άρθρο 181 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Διάταξη

- 1 Με την αίτηση αναιρέσεως η Eleanor Sharpston ζητεί την αναίρεση της διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 6ης Οκτωβρίου 2020, Sharpston κατά Συμβουλίου και Αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών (T-550/20, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, EU:T:2020:475), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως (ΕΕ) 2020/1251 των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, της 2ας Σεπτεμβρίου 2020, για τον διορισμό τριών δικαστών και ενός γενικού εισαγγελέα στο Δικαστήριο (ΕΕ 2020, L 292, σ. 1, στο εξής: επίδικη απόφαση), καθόσον αφορά τον διορισμό του Αθανάσιου Ράντου στη θέση γενικού εισαγγελέα στο Δικαστήριο για την περίοδο από τις 7 Σεπτεμβρίου 2020 μέχρι τις 6 Οκτωβρίου 2021.

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Η συμφωνία για την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ 2020, L 29, σ. 7, στο εξής: συμφωνία περί αποχωρήσεως), η οποία εγκρίθηκε με την απόφαση (ΕΕ) 2020/135 του Συμβουλίου, της 30ής Ιανουαρίου 2020 (ΕΕ 2020, L 29, σ. 1), και η οποία τέθηκε σε ισχύ την 1η Φεβρουαρίου 2020, ορίζει στο όγδοο εδάφιο του προοιμίου της τα εξής:

«Εκτιμώντας ότι είναι προς το συμφέρον τόσο της Ένωσης όσο και του Ηνωμένου Βασιλείου να καθοριστεί μια μεταβατική περίοδος ή περίοδος εφαρμογής κατά τη διάρκεια της οποίας –παρ’ όλες τις συνέπειες της αποχώρησης του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση όσον αφορά τη συμμετοχή του Ηνωμένου Βασιλείου στα θεσμικά και λοιπά όργανα και στους οργανισμούς της Ένωσης, και ειδικότερα τη λήξη, κατά την ημερομηνία έναρξης ισχύος της παρούσας συμφωνίας, των εντολών όλων των υποψήφιων, διορισμένων ή εκλεγμένων μελών των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης σε σχέση με την ιδιότητα του Ηνωμένου Βασιλείου ως μέλους της Ένωσης– το δίκαιο της Ένωσης, συμπεριλαμβανομένων των διεθνών συμφωνιών, θα πρέπει να ισχύει για το Ηνωμένο Βασίλειο και εντός αυτού και, κατά γενικό κανόνα, με τα ίδια αποτελέσματα για τα κράτη μέλη, προκειμένου να αποφευχθούν διαταράξεις κατά την περίοδο στη διάρκεια της οποίας θα διεξαχθούν οι διαπραγματεύσεις για τη συμφωνία ή τις συμφωνίες σχετικά με τη μελλοντική σχέση».

- 3 Το άρθρο 19, παράγραφος 2, ΣΕΕ προβλέπει ότι το Δικαστήριο απαρτίζεται από έναν δικαστή ανά κράτος μέλος και ότι αυτό επικουρείται από γενικούς εισαγγελείς.
- 4 Κατά το άρθρο 252 ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο επικουρείται από οκτώ γενικούς εισαγγελείς και, αιτήσει του, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αποφασίζοντας με ομοφωνία, μπορεί να αυξήσει τον αριθμό τους.
- 5 Βάσει της δηλώσεως όσον αφορά το άρθρο 252 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με τον αριθμό των γενικών εισαγγελέων στο Δικαστήριο, η οποία συνάπτεται στην τελική πράξη της Διακυβερνητικής διάσκεψης που υιοθέτησε τη Συνθήκη της Λισσαβώνας, η Διάσκεψη των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών διακήρυξε ότι, σε περίπτωση που, σύμφωνα με το άρθρο 252, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο ζητήσει να αυξηθεί ο αριθμός των γενικών εισαγγελέων κατά τρεις, ήτοι σε ένδεκα αντί για οκτώ, η Δημοκρατία της Πολωνίας, όπως συμβαίνει ήδη για την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, τη Γαλλική Δημοκρατία, την

Ιταλική Δημοκρατία, το Βασίλειο της Ισπανίας και το Ηνωμένο Βασίλειο, θα πρέπει να έχει μόνιμο γενικό εισαγγελέα και να μη συμμετέχει πλέον στο εκ περιτροπής σύστημα, ενώ στο υπάρχον εκ περιτροπής σύστημα θα περιλαμβάνονται πέντε γενικοί εισαγγελείς αντί τριών.

- 6 Με την απόφαση 2013/336/ΕΕ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2013, για την αύξηση του αριθμού των γενικών εισαγγελέων στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2013, L 179, σ. 92), ο αριθμός των γενικών εισαγγελέων αυξήθηκε από οκτώ σε ένδεκα.

Το ιστορικό της διαφοράς

- 7 Το 2005, κατόπιν προτάσεως της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, οι αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών διόρισαν την E. Sharpston στη θέση γενικού εισαγγελέα στο Δικαστήριο για την εναπομένουσα διάρκεια της θητείας του προκατόχου της, ήτοι μέχρι τις 6 Οκτωβρίου 2009. Το 2009, κατόπιν νέας προτάσεως της ίδιας κυβερνήσεως, η αναιρεσείουσα διορίστηκε ως γενική εισαγγελέα στο Δικαστήριο για μια νέα θητεία έξι ετών, για την περίοδο από τις 7 Οκτωβρίου 2009 μέχρι τις 6 Οκτωβρίου 2015. Τέλος, δυνάμει της αποφάσεως (ΕΕ, Ευρατόμ) 2015/578 των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, της 1ης Απριλίου 2015, για τον διορισμό δικαστών και γενικών εισαγγελέων στο Δικαστήριο (ΕΕ 2015, L 96, σ. 11), η αναιρεσείουσα διορίστηκε στη θέση γενικού εισαγγελέα για την περίοδο από τις 7 Οκτωβρίου 2015 μέχρι τις 6 Οκτωβρίου 2021.
- 8 Στις 29 Ιανουαρίου 2020 η Διάσκεψη των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών υιοθέτησε τη δήλωση σχετικά με τις συνέπειες της αποχωρήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου για τους γενικούς εισαγγελείς στο Δικαστήριο, με την οποία υπενθύμισε ότι, επειδή το Ηνωμένο Βασίλειο κίνησε τη διαδικασία του άρθρου 50 ΣΕΕ για να αποχωρήσει από την Ένωση, οι Συνθήκες θα έπαυαν να ισχύουν για το κράτος μέλος αυτό από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της συμφωνίας περί αποχωρήσεως. Υπενθύμισε επίσης ότι, ως εκ τούτου, οι θητείες των μελών των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης τα οποία είχαν διοριστεί ή εκλεγεί στο πλαίσιο της συμμετοχής του Ηνωμένου Βασιλείου στην Ένωση θα έληγαν την ημερομηνία της αποχωρήσεως. Σημείωσε ότι εξ αυτού απέρρευε ότι η θέση μόνιμου γενικού εισαγγελέα η οποία προοριζόταν για το Ηνωμένο Βασίλειο με βάση τη δήλωση όσον αφορά το άρθρο 252 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με τον αριθμό των γενικών εισαγγελέων στο Δικαστήριο η οποία συνάπτεται στην τελική πράξη της Διακυβερνητικής διάσκεψης που υιοθέτησε τη Συνθήκη της Λισσαβώνας θα εντασσόταν στο σύστημα εκ περιτροπής συμμετοχής των κρατών μελών στον διορισμό γενικών εισαγγελέων. Επισήμανε ότι, σύμφωνα με τη σειρά πρωτοκόλλου, το επόμενο επιλέξιμο κράτος μέλος θα ήταν η Ελληνική Δημοκρατία. Δέχθηκε ότι, λαμβανομένων υπόψη των εξαιρετικών περιστάσεων υπό τις οποίες έπρεπε να πραγματοποιηθεί ο ως άνω διορισμός και προκειμένου να τηρηθεί ο κανόνας της μερικής ανανεώσεως των μελών του Δικαστηρίου κάθε τρία έτη και ο κανόνας της εξαετούς θητείας, όπως αυτοί περιλαμβάνονται στο άρθρο 253 ΣΛΕΕ, η θητεία του προτεινόμενου από την Ελληνική Δημοκρατία γενικού εισαγγελέα για τη χηρεύουσα πλέον θέση γενικού εισαγγελέα θα έληγε την ημερομηνία της επόμενης μερικής ανανεώσεως των μελών του Δικαστηρίου, ήτοι στις 6 Οκτωβρίου 2021.
- 9 Με την επίμαχη απόφαση ο διαδεχόμενος την αναιρεσείουσα, Α. Ράντος, διορίστηκε στη θέση γενικού εισαγγελέα στο Δικαστήριο για την περίοδο από τις 7 Σεπτεμβρίου 2020 μέχρι τις 6 Οκτωβρίου 2021.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

- 10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Σεπτεμβρίου 2020 η αναιρεσείουσα ζήτησε την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, καθόσον αφορά τον διορισμό του Α. Ράντου σε θέση γενικού εισαγγελέα στο Δικαστήριο για την περίοδο από τις 7 Σεπτεμβρίου 2020 μέχρι τις 6 Οκτωβρίου 2021.
- 11 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου η αναιρεσείουσα υπέβαλε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, ζητώντας να ανασταλεί η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως και όλα τα επακόλουθα αποτελέσματά της, καθόσον η απόφαση αυτή αφορά τον ως άνω διορισμό.
- 12 Με διάταξη της 4ης Σεπτεμβρίου 2020, Sharpston κατά Συμβουλίου και Αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών (T-550/20 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:416), ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων του Γενικού Δικαστηρίου δέχθηκε προσωρινά την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων μέχρις ότου εκδοθεί διάταξη περατώνουσα τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, επιφυλασσόμενος ως προς τα δικαστικά έξοδα.
- 13 Με δικόγραφα που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 5 Σεπτεμβρίου 2020 το Συμβούλιο και οι αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών άσκησαν αναίρεση κατά της ως άνω διατάξεως του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων του Γενικού Δικαστηρίου.
- 14 Με διατάξεις της Αντιπρόεδρος του Δικαστηρίου της 10ης Σεπτεμβρίου 2020, Συμβούλιο κατά Sharpston [C-423/20 P(R), μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:700], και της 10ης Σεπτεμβρίου 2020, Αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών κατά Sharpston [C-424/20 P(R), μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:705], η διάταξη της 4ης Σεπτεμβρίου 2020, Sharpston κατά Συμβουλίου και Αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών (T-550/20 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:416), αναιρέθηκε και τα αιτήματα λήψεως προσωρινών μέτρων απορρίφθηκαν καθ' ολοκληρία.
- 15 Κατ' ουσίαν, με τις διατάξεις της 10ης Σεπτεμβρίου 2020, Συμβούλιο κατά Sharpston [C-423/20 P(R), μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:700], και της 10ης Σεπτεμβρίου 2020, Αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών κατά Sharpston [C-424/20 P(R), μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:705], η Αντιπρόεδρος του Δικαστηρίου δέχθηκε ότι δεν πληρούτο η προϋπόθεση του εκ πρώτης όψεως βασίμου (*fumus boni juris*) για να διατάξει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων αναστολή εκτελέσεως και τα λοιπά ζητούμενα από την αναιρεσείουσα μέτρα, δεδομένου ότι η κύρια προσφυγή έπρεπε να θεωρηθεί, εκ πρώτης όψεως, ως προδήλως απαράδεκτη καθόσον στρεφόταν κατά του Συμβουλίου, ενώ αυτό δεν εξέδωσε την επίδικη απόφαση, και καθόσον στρεφόταν κατά των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, οι οποίοι, ενεργώντας ως αντιπρόσωποι της εκάστοτε κυβερνήσεώς τους και ασκώντας ως εκ τούτου συλλογικά τις αρμοδιότητες των κρατών μελών, δεν υπόκεινται στον έλεγχο νομιμότητας τον οποίο ασκεί ο δικαστής της Ένωσης. Κατά συνέπεια, με τις διατάξεις αυτές, η Αντιπρόεδρος του Δικαστηρίου έκρινε ότι ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων του Γενικού Δικαστηρίου, δεχόμενος την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, έστω και προσωρινά, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Τέλος, με τις εν λόγω διατάξεις, η Αντιπρόεδρος του Δικαστηρίου απέρριψε τα αιτήματα λήψεως προσωρινών μέτρων που είχε υποβάλει η αναιρεσείουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

- 16 Στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Γενικό Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε στη σκέψη 31 ότι η επίδικη απόφαση είχε εκδοθεί όχι από το Συμβούλιο αλλά από τη Διάσκεψη των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, απέρριψε ως προδήλως απαράδεκτη στη σκέψη 32 την ασκηθείσα ενώπιόν του προσφυγή καθόσον στρεφόταν κατά του Συμβουλίου.
- 17 Όσον αφορά τα αιτήματα που στρέφονταν κατά των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, στις σκέψεις 33 και 34 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι είναι αρμόδιο δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ να αποφαινεται μόνον επί προσφυγών ασκούμενων κατά πράξεων των θεσμικών και άλλων οργάνων ή οργανισμών της Ένωσης και ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι οι πράξεις που εκδίδονται από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών, οι οποίοι ενεργούν όχι ως μέλη του Συμβουλίου ή του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου αλλά ως αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων τους και ασκούν με τον τρόπο αυτόν συλλογικά τις αρμοδιότητες των κρατών μελών, δεν υπόκεινται στον έλεγχο νομιμότητας που ασκεί ο δικαστής της Ένωσης.
- 18 Το Γενικό Δικαστήριο αναφέρθηκε επίσης, στις σκέψεις 35 και 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, στη διάταξη της Αντιπροέδρου του Δικαστηρίου της 10ης Σεπτεμβρίου 2020, Αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών κατά Sharpston [C-424/20 P(R), μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:705], για να υπενθυμίσει, αφενός, ότι η πράξη που αφορά τον διορισμό δικαστών και γενικών εισαγγελέων στο Δικαστήριο, σύμφωνα με το άρθρο 253, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, εκδίδεται κατόπιν κοινής συμφωνίας από τις κυβερνήσεις των κρατών μελών και, αφετέρου, ότι μια προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη αν με αυτή ζητείται η ακύρωση αποφάσεως εκδοθείσας όχι από θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμό της Ένωσης αλλά από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών οι οποίοι ασκούν τις αρμοδιότητες των κρατών αυτών.
- 19 Στη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι η αναιρεσείουσα ζητούσε την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως καθόσον αυτή αφορά τον διορισμό του Α. Ράντου στη θέση γενικού εισαγγελέα στο Δικαστήριο, για την περίοδο από τις 7 Σεπτεμβρίου 2020 μέχρι τις 6 Οκτωβρίου 2021.
- 20 Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι από τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 34 έως 36 της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι οι πράξεις που εκδίδονται από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών δεν υπόκεινται στον έλεγχο νομιμότητας που ασκεί ο δικαστής της Ένωσης.
- 21 Εξ αυτού το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε, στη σκέψη 39 της ως άνω διατάξεως, ότι η προσφυγή έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και τα αιτήματα των διαδίκων

- 22 Με την αίτηση αναιρέσεως, η E. Sharpston ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, να υποχρεώσει τους λοιπούς μετέχοντες στη διαδικασία να τοποθετηθούν επί του ζητήματος αν πρέπει να θεωρηθεί ότι η θητεία της έληξε με την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση, τα μεσάνυχτα της 31ης Ιανουαρίου 2020, δυνάμει του άρθρου 50, παράγραφος 3, ΣΕΕ, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, εκτός αν κρίνει ότι η διαφορά είναι ώριμη προς εκδίκαση ώστε το Δικαστήριο να είναι σε θέση να αποφανθεί, και να καταδικάσει το Συμβούλιο και τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 23 Κατά το άρθρο 181 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι, εν όλω ή εν μέρει, προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, οποτεδήποτε, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, να αποφασίσει την ολική ή μερική απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως με αιτιολογημένη διάταξη.
- 24 Το άρθρο αυτό πρέπει να εφαρμοστεί στην υπό κρίση υπόθεση.
- 25 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει πέντε λόγους.

Επί του πρώτου, του δευτέρου, του τρίτου και του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας

- 26 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 263 ΣΛΕΕ κρίνοντας, στις σκέψεις 33 και 39 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η προσφυγή ήταν απαράδεκτη, με το σκεπτικό ότι δεν στρεφόταν κατά πράξεως εκδοθείσας από θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμό της Ένωσης.
- 27 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι προκύπτει όχι μόνον από το γράμμα του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, στις διάφορες γλωσσικές αποδόσεις του, αλλά και από το ιστορικό της θεσπίσεως και από τον σκοπό του άρθρου αυτού καθώς και από τη νομολογία του Δικαστηρίου, ότι το πεδίο εφαρμογής του εν λόγω άρθρου πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως, ανεξάρτητα από το αν πρόκειται για πράξεις τις οποίες αυτό αφορά ή για τους εκδότες των πράξεων αυτών.
- 28 Η αναιρεσείουσα διατείνεται ότι, καίτοι το Δικαστήριο αποκλείει από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 263 ΣΛΕΕ τις πράξεις που εκδίδονται από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών εκτός του νομικού πλαισίου της Ένωσης, δεν μπορεί να ισχύσει το ίδιο για τις πράξεις εκείνες, όπως η επίδικη απόφαση, που εκδίδονται από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών ενεργώντας στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τις οποίες τους παρέχουν, ή θεωρείται ότι παρέχουν, οι Συνθήκες και που παράγουν αποτελέσματα στην έννομη τάξη της Ένωσης.
- 29 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, επομένως, στις σκέψεις 34, 36 και 38 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εκτιμώντας ότι όλες οι πράξεις που εκδίδονται από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών με άλλη ιδιότητα πέραν εκείνης του μέλους του Συμβουλίου ή του μέλους του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου δεν μπορούν να αποτελούν το αντικείμενο δικαιοδοτικού ελέγχου δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, έπρεπε δε να δεχθεί ότι ήταν αρμόδιο να εκτιμήσει τη νομιμότητα της επίδικης δηλώσεως, καθόσον βάσει αυτής έληξε πρόωρα η θητεία της ως γενικής εισαγγελέα.
- 30 Στο πλαίσιο των τελικών της παρατηρήσεων, η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι από τις σκέψεις 91 έως 98 της αποφάσεως της 16ης Δεκεμβρίου 2020, Συμβούλιο κ.λπ. κατά K. Chrysostomides & Co. κ.λπ. (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P και C-604/18 P, EU:C:2020:1028), προκύπτει ότι η αδυναμία ελέγχου, στο πλαίσιο του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, μιας πολιτικής συμφωνίας προϋποθέτει την ύπαρξη εναλλακτικών μέσων ένδικης προστασίας κατά πράξεων που θέτουν σε εφαρμογή τη συμφωνία αυτή, προκειμένου να μη στερούνται οι πολίτες του δικαιώματος αποτελεσματικής

- δικαστικής προστασίας, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τέτοια όμως εναλλακτικά μέσα ένδικης προστασίας δεν υφίστανται εν προκειμένω.
- 31 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως παρέλειψε να διακρίνει, στο πλαίσιο του προσδιορισμού της αρμοδιότητάς του, την απόφαση των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών περί διορισμού γενικού εισαγγελέα στο Δικαστήριο από την προαπαιτούμενη απόφαση σχετικά με την ύπαρξη κενής θέσης που επρόκειτο να πληρωθεί με τον τρόπο αυτόν.
- 32 Η αναιρεσείουσα διατείνεται ότι, καίτοι δεν ανακύπτει εν γένει το ζήτημα αν η θέση μέλους του Δικαστηρίου είναι κενή, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να συμβαίνει κάτι τέτοιο σε ορισμένες περιπτώσεις. Συναφώς, φρονεί ότι μια πράξη των κρατών μελών που διαπιστώνει παρανόμως την ύπαρξη μιας τέτοιας κενής θέσης και, βάσει της διαπίστωσης αυτής, προβαίνει στον διορισμό νέου γενικού εισαγγελέα, θα πρέπει να μπορεί να ελέγχεται από τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης.
- 33 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι πρέπει τότε να εναπόκειται μόνο στα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης να αποφαινόνται επί του ζητήματος αυτού, επικαλείται δε ειδικότερα στο άρθρο 19 ΣΕΕ και στα άρθρα 4 και 6 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 34 Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι το κύρος των πράξεων των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών οι οποίες προβλέπονται από τη Συνθήκη ΛΕΕ μπορεί εξάλλου να αμφισβητείται, τουλάχιστον εμμέσως, με άλλα δικονομικά μέσα πέραν της προσφυγής ακυρώσεως, όπως παραδέχθηκε το Συμβούλιο εξ ονόματος της Διάσκεψης των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών με την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και ότι πρέπει να συναχθεί εξ αυτού ότι μια ευθεία προσφυγή κατά τέτοιων πράξεων πρέπει να είναι επίσης δυνατή.
- 35 Συνεπώς, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διαπιστώνοντας, στις σκέψεις 34, 36 και 38 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι οι πράξεις των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, ανεξαρτήτως της φύσεώς τους, δεν μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο προσφυγής βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.
- 36 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένως, στις σκέψεις 34, 37 και 38 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, τις αρχές που απορρέουν από την απόφαση της 30ής Ιουνίου 1993, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (C-181/91 και C-248/91, EU:C:1993:271).
- 37 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι από την απόφαση αυτή δεν προκύπτει ότι το σύνολο των πράξεων των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών ενεργούντων από κοινού εκφεύγει του δικαιοδοτικού ελέγχου στο πλαίσιο του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, αλλά ότι το Δικαστήριο αποφάνθηκε με την ως άνω απόφαση μόνο σχετικά με τις πράξεις που εκδίδονται από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών εκτός του πλαισίου της έννομης τάξης της Ένωσης.
- 38 Ως εκ τούτου, το ζήτημα αν τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης είναι αρμόδια να ελέγχουν τη νομιμότητα πράξεως όπως η επίδικη απόφαση, η οποία έχει εκδοθεί από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών δυνάμει αρμοδιοτήτων τις οποίες παρέχουν –ή θεωρείται

ότι παρέχουν– οι Συνθήκες και η οποία παράγει αποτελέσματα εντός της έννομης τάξης της Ένωσης δεν έχει επιλυθεί με τη νομολογία του Δικαστηρίου και θα πρέπει να λάβει καταφατική απάντηση.

- 39 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως αναφέρθηκε, στις σκέψεις 34 και 38 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, στην απόφαση της 30ής Ιουνίου 1993, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (C-181/91 και C-248/91, EU:C:1993:271), ιδίως στη σκέψη 12 της αποφάσεως αυτής, για να στηρίξει την ανάλυσή του και έπρεπε τουλάχιστον να λάβει υπόψη και άλλα χωρία αυτής, όπως τη σκέψη 13, από τα οποία προκύπτει ότι οι πράξεις που έχουν έννομα αποτελέσματα για τρίτους στην έννομη τάξη της Ένωσης πρέπει να υπόκεινται στον έλεγχο των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης.
- 40 Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται, επικουρικώς, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε επίσης εσφαλμένως, στις σκέψεις 31 και 32 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, να απαντήσει στο επιχείρημά της ότι, αν οι αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών δεν μπορούν να είναι καθών σε προσφυγή ασκούμενη δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, τότε καθού σε μια τέτοια περίπτωση θα πρέπει να είναι το Συμβούλιο ως «alter ego» των εν λόγω αντιπροσώπων ή ως θεσμικό όργανο της Ένωσης που συνδέεται στενότερα με αυτούς, λόγω της εμπλοκής του στην έκδοση και τη δημοσίευση της επίδικης αποφάσεως.
- 41 Η αναιρεσείουσα στηρίζεται ειδικότερα στην ανάγκη ελέγχου των ενδεχόμενων παραβάσεων του δικαίου της Ένωσης από τα κράτη μέλη αν αυτά δεν μπορούν να είναι καθών σε μια τέτοια περίπτωση και φρονεί ότι, αν το Συμβούλιο δεν είναι ο εκδότης της προσβαλλομένης πράξεως, θα πρέπει ωστόσο να μπορεί να είναι δυνατό να θεωρηθεί υπεύθυνο για αυτήν ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης.
- 42 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι οι διατάξεις των Συνθηκών σχετικά με την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου δεν ορίζουν εξαντλητικά τους καθών διαδίκους, επικαλείται δε κατ' αναλογία στα άρθρα 268 και 340 ΣΛΕΕ.
- 43 Η αναιρεσείουσα σημειώνει ότι πρέπει να προσδιοριστεί αν η διαπίστωση στην οποία προβαίνει η επίδικη απόφαση, ότι είναι κενή η θέση την οποία κατείχε η ίδια προηγουμένως, είναι απόρροια ενεργειών του Συμβουλίου, των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών ή του Προέδρου του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, φρονεί δε ότι το Δικαστήριο είναι εν πάση περιπτώσει το μόνο αρμόδιο να αποφανθεί επ' αυτού.
- 44 Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι το Συμβούλιο, μέσω της νομικής υπηρεσίας του, είχε ενεργό ρόλο, είτε μόνο του είτε από κοινού με τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών, όσον αφορά την πρόωρη λήξη της θητείας της, και ότι ως εκ τούτου είναι συναυτουργός της πλημμέλειας την οποία πάσχει η επίδικη απόφαση.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 45 Με τον πρώτο, τον δεύτερο, τον τρίτο και τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, που πρέπει να εξεταστούν από κοινού, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο απορρίπτοντας ως απαράδεκτο το αίτημά της περί μερικής ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως με το σκεπτικό ότι αυτή εκδόθηκε από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών ενεργούντες υπό την ιδιότητά τους αυτή και όχι από το Συμβούλιο.

- 46 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, από το γράμμα του άρθρου 263 ΣΛΕΕ προκύπτει ότι οι πράξεις που εκδίδονται από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών, οι οποίοι ενεργούν όχι ως μέλη του Συμβουλίου αλλά ως αντιπρόσωποι της κυβερνήσεώς τους και ασκούν με τον τρόπο αυτόν συλλογικά τις αρμοδιότητες των κρατών μελών, δεν υπόκεινται στον έλεγχο νομιμότητας που ασκεί ο δικαστής της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 30ής Ιουνίου 1993, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-181/91 και C-248/91, EU:C:1993:271, σκέψη 12).
- 47 Συναφώς, το κρίσιμο κριτήριο που δέχθηκε το Δικαστήριο για να αποκλείσει την αρμοδιότητα των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης να επιλαμβάνονται προσφυγής στρεφόμενης κατά τέτοιων πράξεων είναι, επομένως, το ποιος είναι ο εκδότης της οικείας πράξεως, ανεξάρτητα από τα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματά τους.
- 48 Επομένως, τα επιχειρήματα που προβάλλει η αναιρεσείουσα στο πλαίσιο του πρώτου και του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, κατά τα οποία πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως η έννοια του εκδότη των πράξεων στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, ήτοι τα θεσμικά και τα άλλα όργανα και οι οργανισμοί της Ένωσης, προκειμένου να γίνει δεκτό ότι η επίδικη απόφαση εκδόθηκε από θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμό της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου αυτού, ή, τουλάχιστον, να εξομοιωθεί η ασκηθείσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγή με προσφυγή κατά αποφάσεως του Συμβουλίου, λαμβανομένης υπόψη της εμπλοκής του στην έκδοση και τη δημοσίευση της ως άνω αποφάσεως, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά, καθόσον αντιβαίνουν προς το σαφές γράμμα του άρθρου αυτού.
- 49 Είναι πρόδηλον ότι μια τέτοια ερμηνεία αντιβαίνει επίσης στη βούληση των συντακτών των Συνθηκών, την οποία απηχεί το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, το πεδίο εφαρμογής του οποίου περιορίζεται μόνο στις πράξεις του δικαίου της Ένωσης που εκδίδουν τα θεσμικά και άλλα όργανα και οι οργανισμοί της Ένωσης, να αποκλείσουν από τον δικαιοδοτικό έλεγχο του Δικαστηρίου τις πράξεις των οποίων η έκδοση εναπόκειται στα κράτη μέλη, όπως είναι οι αποφάσεις περί διορισμού μελών των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης.
- 50 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα στο πλαίσιο του τρίτου λόγου αναιρέσεως, από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει επίσης ότι είναι αδιάφορο το ότι οι αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών ενήργησαν στο πλαίσιο των Συνθηκών ή άλλων νομικών πηγών, όπως το διεθνές δίκαιο.
- 51 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη υπενθυμίζοντας, στη σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι από το άρθρο 263 ΣΛΕΕ προκύπτει ότι οι πράξεις που εκδίδονται από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών, οι οποίοι ενεργούν όχι ως μέλη του Συμβουλίου ή του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου αλλά ως αντιπρόσωποι των κυβερνήσεών τους και ασκούν με τον τρόπο αυτόν συλλογικά τις αρμοδιότητες των κρατών μελών, δεν υπόκεινται στον έλεγχο νομιμότητας που ασκεί ο δικαστής της Ένωσης.
- 52 Στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου αναιρέσεως η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, στο μέτρο που η αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση δεν είχε ως αποτέλεσμα τη λήξη της θητείας της ως γενικής εισαγγελέα, οι δικαστές της Ένωσης θα πρέπει να δεχθούν ότι είναι αρμόδιοι εκτιμήσουν τη νομιμότητα της αποφάσεως περί διορισμού νέου γενικού εισαγγελέα.
- 53 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, δεδομένου ότι οι Συνθήκες έπαυσαν να ισχύουν στο Ηνωμένο Βασίλειο κατά την ημερομηνία αποχωρήσεώς του, την 1η Φεβρουαρίου 2020, δυνάμει του άρθρου 50, παράγραφος 3, ΣΕΕ, το ως άνω κράτος δεν είναι πλέον από την ημερομηνία αυτή κράτος μέλος. Εξ αυτού προκύπτει, όπως εκτίθεται στο όγδοο εδάφιο του προοιμίου της

συμφωνίας περί αποχωρήσεως, ότι οι τρέχουσες θητείες των υποψήφιων, διορισμένων ή εκλεγμένων μελών των θεσμικών και άλλων οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης σε σχέση με την ιδιότητα του Ηνωμένου Βασιλείου ως μέλους της Ένωσης έληξαν αυτομάτως κατά την ημερομηνία αυτή (βλ., συναφώς, διάταξη της σήμερα, Sharpston κατά Συμβουλίου και Διάσκεψης των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, C-684/20 P, σκέψη 49).

- 54 Κατά συνέπεια, η επίδικη απόφαση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι περιλαμβάνει απόφαση συνεπαγόμενη βλαπτικά για την αναιρεσείουσα έννομα αποτελέσματα καθόσον με αυτήν αποφασίστηκε, όπως προβάλλεται, η πρόωρη λήξη της θητείας της ως γενικής εισαγγελέα, ούτε εξάλλου ως στηριζόμενη σε μια τέτοια απόφαση εκδοθείσα από τη Διάσκεψη των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών με τη δήλωσή τους της 29ης Ιανουαρίου 2020 (βλ. συναφώς, όσον αφορά τη δήλωση αυτή, διάταξη της σήμερα, Sharpston κατά Συμβουλίου και Διάσκεψης των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, C-684/20 P, σκέψη 48).
- 55 Επιπλέον, η ανάλυση της αναιρεσείουσας δεν μπορεί εν πάση περιπτώσει να γίνει δεκτή, δεδομένου ότι η επίδικη απόφαση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως εκδοθείσα από θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμό της Ένωσης περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ.
- 56 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έκρινε εαυτό αρμόδιο να εκτιμήσει τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως.
- 57 Επομένως, ο πρώτος, ο δεύτερος, ο τρίτος και ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως αβάσιμοι.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας

- 58 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, στις σκέψεις 32, 35 και 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι ασκούσε επιρροή συναφώς η διάταξη της Αντιπροέδρου του Δικαστηρίου της 10ης Σεπτεμβρίου 2020, Αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών κατά Sharpston [C-424/20 P(R), μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:705], ενώ η διάταξη αυτή δεν μπορούσε να προδικάσει την κρίση επί της ουσίας της διαφοράς.
- 59 Επιπλέον, κατά την αναιρεσείουσα, η εν λόγω διάταξη εκδόθηκε κατά παράβαση των δικονομικών κανόνων, ιδίως διότι η αναιρεσείουσα δεν μπόρεσε να εκφράσει την άποψή της, ενώ δεν διαπιστώθηκε καμία περίπτωση επείγοντος, αλλά και διότι τα επιχειρήματα που προέβησαν οι αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών έπρεπε να απορριφθούν ως απαράδεκτα με το σκεπτικό ότι προβλήθηκαν για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου.
- 60 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, τέλος, ότι, ενεργώντας με τον τρόπο αυτόν, το ίδιο το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή *audi alteram partem* μη παρέχοντάς της τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί της λυσιτέλειας της σκέψης 12 της αποφάσεως της 30ής Ιουνίου 1993, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (C-181/91 και C-248/91, EU:C:1993:271), περί της οποίας γίνεται λόγος στη σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, και της διατάξεως της Αντιπροέδρου του Δικαστηρίου της 10ης Σεπτεμβρίου 2020, Αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών κατά Sharpston [C-424/20 P(R), μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:705], περί της οποίας γίνεται λόγος στις σκέψεις 35 και 36 της αναιρεσιβαλλομένης

διατάξεως. Ενεργώντας με τον τρόπο αυτόν, το Γενικό Δικαστήριο «διεύρυνε» και «παρέτεινε» κατά τρόπο αδικαιολόγητο όχι μόνον τα έννομα αποτελέσματα αλλά και τις διαδικαστικές πλημμέλειες της ως άνω διατάξεως της Αντιπροέδρου του Δικαστηρίου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 61 Όσον αφορά τα επιχειρήματα σχετικά με την πλάνη στην οποία φέρεται ότι υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 35 και 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, σχετικά με το περιεχόμενο της διατάξεως της Αντιπροέδρου του Δικαστηρίου της 10ης Σεπτεμβρίου 2020, Αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών κατά Sharpston [C-424/20 P(R), μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:705], αρκεί η διαπίστωση ότι, εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη υπενθυμίζοντας, αφενός, στην εν λόγω σκέψη 35, ότι η πράξη που αφορά τον διορισμό δικαστών και γενικών εισαγγελέων στο Δικαστήριο εκδίδεται, σύμφωνα με το άρθρο 253 ΣΛΕΕ, κατόπιν κοινής συμφωνίας των κυβερνήσεων των κρατών μελών, και, αφετέρου, στην ως άνω σκέψη 36, ότι προσφυγή ασκούμενη δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ κατά μιας τέτοιας πράξεως είναι προδήλως απαράδεκτη καθόσον με αυτή ζητείται η ακύρωση αποφάσεως των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών οι οποίοι ασκούν τις αρμοδιότητες των κρατών αυτών. Επομένως, τα επιχειρήματα αυτά είναι προδήλως αλυσιτελή.
- 62 Τα επιχειρήματα σχετικά με τις δικονομικές παραβάσεις που προβάλλεται ότι διαπράχθηκαν κατά την έκδοση της ως άνω διατάξεως της Αντιπροέδρου του Δικαστηρίου είναι, επιπλέον, προδήλως απαράδεκτα, καθόσον η διάταξη αυτή δεν αποτελεί αντικείμενο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.
- 63 Επομένως, πρέπει επίσης να απορριφθούν ως προδήλως αβάσιμα τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου παραβίαση της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως.
- 64 Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτος και ως εν μέρει προδήλως αβάσιμος.
- 65 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει επομένως ότι, δεδομένου ότι δεν έγινε δεκτός κανένας από τους λόγους που προέβαλε η αναιρεσείουσα προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αίτηση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και ως εν μέρει προδήλως αβάσιμη.
- 66 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν συντρέχει λόγος ικανοποίησης του αιτήματος της αναιρεσείουσας για διεξαγωγή αποδείξεων.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 67 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 137 του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην κατ' ανάρτηση διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο αποφασίζει για τα δικαστικά έξοδα με τη διάταξη που περατώνει τη δίκη.
- 68 Δεδομένου ότι η παρούσα διάταξη εκδίδεται πριν από την κοινοποίηση της αιτήσεως αναιρέσεως στους αναιρεσίβλητους και, επομένως, πριν αυτοί υποβληθούν σε δικαστικά έξοδα, το Δικαστήριο αποφασίζει ότι η αναιρεσείουσα φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και ως εν μέρει προδήλως αβάσιμη.
- 2) Η Eleanor Sharpston φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

(υπογραφές)